

COSSOS SANTOS DELS MÀRTIRS

Manresa, 28-8-2016

Sir 51, 1-12 // Rm 8, 31b-39 // Jn 12,24-26

Sr. Degà i membres del Capítol,
Sr. Alcalde i Regidors de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Manresa,
Confraria dels Cossos Sants,
Hereu i Pubilla,
Benvolguts tots, fills i filles de Déu.

La ciutat de Manresa avui s'omple de nou amb sons de festa. En el darrer diumenge del mes d'agost posem la nostra mirada de manera especial en els Cossos Sants dels Màrtirs: sant Maurici, sant Fruitós i santa Agnès, perquè sabem que són els nostres sants patrons. I amb això entrem en aquesta tradició multiseular de la ciutat que guarda amb sa orgull les relíquies dels màrtirs que vessaren la sang per Crist en els primers segles de l'era cristiana, però amb la certesa que no sols la memòria, sinó també la vida, per mitjà de la seva intercessió, es fa present en els nostres dies i en aquesta mateixa ciutat. El temps ha passat, però la fe cristiana es manté viva, regada sempre amb la sang d'aquells a qui es pot aplicar el que deia Josep Torras i Bages: «El màrtir és un home que compleix admirablement la seva missió en la col·lectivitat. Dóna testimoniatge de la veritat de Crist i el rubrica amb la seva sang. La seva influència continua orientant els homes més enllà de la mort.»

I així és. Si nosaltres som avui aquí, més enllà del simple costum, és perquè sempre és bo, molt bo, escoltar el testimoniatge dels màrtirs, perquè el martiri dels cristians és com una font de la qual sempre raja aigua bona i fresca, no pas l'odi i la venjança, sinó el perdó i l'amor. En el passat hi va haver màrtirs; i en un passat no pas tan llunyà la sang de compatriotes nostres va ser vessada per la confessió cristiana, però sempre amb el perdó als llavis; i avui, en aquests moments de la nostra història, el testimoniatge dels qui vencen la força de l'odi i la intransigència amb la certesa de l'amor que es més fort que la mort, continua fent-se present en molts llocs del nostre món; un món tan cofoi dels seus avenços tecnològics, però, al mateix temps, tan incapaç de donar resposta al cor de l'home que cerca el sentit de la vida.

Els nostres sant màrtirs patrons, sant Maurici, sant Fruitós i santa Agnès, van donar el millor d'ells mateixos, la seva pròpia vida, amb un cor encès d'amor a Crist i als homes. Els qui els occien semblava que amb això posaven fi al problema que per a ells representaven aquestes persones que, des de la seva vida, de soldat, de jove plena de vida, de bisbe cristià, tenien un cor profundament cristià. Volien desfer-se dels qui no entraven en l'esquema de la seva societat, en els seus plantejaments, en la seva visió de la vida comuna. En una paraula, eren un destorb per a ells, per al seu sistema. Però no ho sabien, i aviat es van adonar que el màrtir és com una flor que, si vols aixafar-la sota els teus peus, es «venja» donant-nos el seu perfum. Així són els màrtirs: a canvi de tortures i mort, donen amor.

Quin amor donen els màrtirs? Ells són ben clars i ens ho diuen així: l'amor que ells donen a canvi de turments l'han rebut de la font que mai no s'exhaureix, de Déu mateix. Com ens ha dit el Siràcida en la primera lectura, posant veu al qui passa per la prova de la persecució: *Senyor, vaig recordar-me de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre.* O com expressa sant Pau en el capítol vuitè de la carta als Romans: *Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni dels estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.*

Els màrtirs, en l'escola de Crist, són els qui donen amor a canvi de tortures. Aquest és el testimoniatge que se'ns demana, cada vegada més, als cristians en el nostre món. Els qui sabem de l'amor de Déu —amor que en aquest any contemplem de manera especial seguint el mestratge del Sant Pare Francesc com a amor misericordiós— no podem fer res més que viure aquest amor envers els germans. Hem de practicar la misericòrdia envers els desheretats del nostre món. Nosaltres també podem un dia trobar-nos en la seva mateixa situació. Ara tenim l'ocasió clara d'acollir refugiats que arribaran aviat a la nostra diòcesi. Càritas coordinarà aquest acolliment. Estiguem atents a les crides que ens facin per a acollir degudament els qui han deixat, per la guerra i la mort, la seva terra. Una altra realitat de misericòrdia que el nostre món necessita veure dels cristians que creiem en Déu que és amor misericordiós, és el testimoniatge del perdó demanat i ofert als nostres germans. Els qui sabem que vivim de pura misericòrdia, perquè el perdó de Déu és la causa de la nostra pau i la nostra joia, no podem tancar de cap manera el nostre cor al germà que ens hagi pogut ofendre amb la seva paraula o amb les seves accions o omissions. El perdó, la misericòrdia, no és signe de feblesa, sinó, a l'inrevés, manifesta la fortalesa de l'amor que sap anar més enllà de la justícia i és capaç de fer tornar a florir el desert de les relacions trencades entre les persones, entre les famílies, entre els pobles. L'espiral de l'odi sols porta a més odi i venjança. Solament el perdó, l'amor misericordiós fet perdó, és capaç de trencar aquesta espiral de l'odi.

Però l'escola de Crist, l'escola dels màrtirs, ens porta a estimar sols pel goig d'estimar, a viure la misericòrdia envers tothom qui necessita el meu ajut, la meva atenció, el meu amor; encara que no m'ho demani, encara que pugui rebutjar aquest amor. En el moment del martiri el qui necessita més amor no és el qui sofreix i mor, sinó aquell que en el seu cor és ferit per l'odi, per l'encegament ideològic. Els màrtirs són els qui a imitació de Crist moren retornant amor a canvi de tortures i odi. De fet, els màrtirs són els qui viuen amb Jesús els seus sofriments i la seva mort; ell que moria el Divendres Sant i de les seves ferides brollava l'amor misericordiós ofert a tots els homes. Aquesta és la font de la qual sorgeix l'amor més pur, capaç de transformar la nostra mirada i de fer-nos descobrir en tota persona un germà a qui hem d'estimar sempre. La conversió del cor del qui es deixa portar per la misericòrdia em fa mirar el pròxim com un germà; tot home, tota dona esdevenen una persona a estimar sense cap distinció. Si està en la misèria, tant corporal, com moral, com espiritual, jo l'he d'ajudar a sortir-ne, amb la meva pregària per ell, amb la meva paraula de consol i de consell, amb l'ajut material, amb l'ensenyament o la correcció. Si m'ha fet

mal, l'he d'estimar encara més, perquè està necessitat de misericòrdia i de perdó. Si nega Déu, he de pregar per ell i ajudar-lo a retrobar Déu. Hem d'entrar en l'escola de l'amor veritable, l'amor misericordiós, amb els ulls i el cor obert als germans, de tal manera que tota misèria del germà esdevingui meva, que tot pecat esdevingui meu, que tot mal esdevingui meu, tot sofriment sigui també meu. Davant totes les barreres i murs del nostre món i del nostre cor, la misericòrdia dóna la possibilitat de restablir la relació i la comunicació per tal que l'amor de Déu per l'home pugui de nou omplir els cors de totes les persones. Aquesta és la missió fonamental que tenim els cristians en el nostre món. Això és el que esperen els homes de nosaltres: que siguem testimonis, màrtirs, d'un amor capaç de canviar el cor d'una persona, capaç d'omplir de sentit la vida de l'home que cerca a palpentes el rostre de Déu, de canviar el nostre món: que sigui realitat, com deia tantes vegades el beat Pau VI, la civilització de l'amor.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús parla del gra de blat que cau a terra i mor, i així dóna fruit. Aquest gra de blat és Jesús mateix, que, una vegada més, en la celebració de la santa missa se'ns dóna. Ell és el qui ha mort per tal que en ell tinguem vida tots nosaltres. El misteri del gra de blat que mor es farà present, actual, viu entre nosaltres. El que succeí fa més de dos mil anys, serà realitat viva per a nosaltres. La font de vida no s'ha assecat, brollarà per a nosaltres una vegada més en aquesta festa major, perquè vol donar fruits de vida, d'amor misericordiós, de veritat en nosaltres, com ho va fer en la vida i en el martiri dels nostres sants patrons, Maurici, Fruitós i Agnès. Que ells intercedeixin per tots nosaltres, avui i sempre, per tal que com els màrtirs sempre donem el testimoniatge de la bona olor de Crist, amb la flaire de l'amor misericordiós. Amén.